

mærkes, at man dog har ment at burde forbeholde sig Adgang til at kræve Tilbagebetaling fra saadanne enkelte Produktions- eller Handelsvirksomheder, der paa Grundlag af en uforholdsmæssig stor Omsætning med den tyske Værnemagt har tjent større Beløb, end det kan anses for rimeligt at tillade dem at beholde.

Til § 4.

Reglerne i § 3 med Hensyn til de tilladte Avancer er ligeledes foreslaaet anvendt, forsaavidt angaar Transport af Personer eller Gods eller Speditions-, Lastnings eller -losningsarbejder.

Herfra er dog undtaget de Transporter, hvor Fragtraterne har været fastsat eller godkendt af Fragtnævnet. Naar denne Undertagelse er sket, skyldes det, at Fragtnævnets Rater i et vist Omfang har været fastsat som Minimalrater, og at der, da Skibsfartens Forhold er saa uensartede, at visse Skibe kan sejle med stort Underskud, samtidig med at andre Skibstyper har fordelagtig Sejlads til de samme Rater, mellem Rederierne har fundet en Udligning Sted af de indvundne Fortjenester og opstaaede Tab gennem en Udligningskasse. Da man dog ikke kan bortse fra Muligheden af, at der i enkelte Tilfælde kan være oppebaaret en uberettiget stor Fortjeneste, har man anset det for rigtigst at bevare Adgangen til en eventuel Regulering.

Til § 5.

Bestemmelserne i nævrende Paragraf tilsigter at optage til Regulering alle Forhold vedrørende Afhændelse, Udleje eller Bortforpagtning af fast Ejendom med eller uden Løsøre dels for Perioden indtil 30. November 1942, hvor der ikke forelaa Hjemmel for Priskontrol fra Statens Side, og dels for den efterfølgende Periode, for saa vidt der ikke maatte være sket behørig Anmeldelse, eller hvor en Revision er naturlig.

Den tyske Benyttelse af fast Ejendom kan formelt opstaa enten ved Beslaglæggelse eller ved en Kontrakt, men da en Beslaglæggelse kan være en Følge af en Aftale med Ejeren, og da et Lejemaal paa tilsvarende Maade kan være opstaaet som Følge af et alvorligt Pres fra tysk Side, findes det rimeligt ganske at sidestille de to Former for Brugsforhold.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 11, 4. Stk., i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 7.

Den tilbagebetalingspligtige maa have et rimeligt Krav paa, at der tages Hensyn til, at han som Følge af Tilbagebetalingen har erlagt for meget i Indkomstskat. Da det imidlertid maa antages, at Tilbagebetaling af saaledes for meget erlagt Skat kan komme til at virke meget tyngende paa Kommunerne, har man ment at burde ordne Forholdet mellem Staten, den tilbagebetalingspligtige og Kommunerne paa den i Paragraffen angivne Maade, hvorved man samtidig har tilstræbt, at den tilbagebetalingspligtige ikke opnaar en gunstigere skattemæssig Stilling, end hvis han ikke havde haft den paagældende Fortjeneste.

Hvor Tilbagebetalingsbeløbet er paa 10 000 Kr. eller derunder, foreslaas det af praktiske Grunde, at man følger den almindelige Regel, hvorefter Beløbet kan fradrages i Indkomsten for det Aar, i hvilket Beløbet tilbagebetales.

Til §§ 8 og 9.

Bestemmelserne svarer bortset fra § 9, sidste Stk. til Bestemmelserne i § 7 og §§ 8 og 10 i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til § 13 i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Til § 11.

Første Stykke svarer til Bestemmelsen i § 11, 5. Stk., sidste Pkt., i Lov Nr. 406 af 28. August 1945.

Med Hensyn til Bestemmelsen i 2. Stk. bemærkes, at man under Hensyn til, at Tilbagebetalingskravet, saafremt det skulde fyldestgøres omgaaende, vilde kunne bringe Virksomhederne i Vanskeligheder, har anset det for rimeligt, at Revisionsudvalget i det enkelte Tilfælde, naar Forholdene taler derfor, kan tillade Afvikling over en Periode af indtil 10 Aar mod Forrentning af det til enhver Tid skyldige Beløb.

Til § 12.

Da nærværende Lov som anført i de indledende Bemærkninger maa anses for et Komplement til Loven om Revision af tyske Betalinger, har man fundet det naturligt, at det bliver det i sidstnævnte Lov omhandlede Revisionsudvalg, der ogsaa træffer Afgørelse af, hvor stort et Beløb der i de enkelte Tilfælde skal tilbagebetales til Statskassen. For saa vidt angaar de i § 5 omhandlede Tilfælde træffes Afgørelsen dog af det i Lov Nr. 307 af 29. Juli 1945 om Tillæg til Indkvarteringslovgivningen nævnte Udvalg.